

พระราชนຸມົງກົດ

ກຳຫນົດເບຕທີ່ດິນ ໃນທົ່ງທີ່ຕຳນລໂຄກສະບຬ້າ ອຳເກອນາໄໂຍງ ແລະຕຳນລຖຸ່ງຄ່າຍ

ຕຳນລເກະເປີຍະ ອຳເກອຍ່ານຕາຂາວ ຈັງຫວັດຕຽງ

ໃຫ້ເປັນເບຕປົງປົງທີ່ດິນ

ພ.ສ. ២៥៥៦

ກູມືພລອດຸລຍເດືອນ ປ.ຮ.

ໃຫ້ໄວ ວັນທີ ៤ ເມສາຍນ ພ.ສ. ២៥៥៦

ເປັນປີທີ ៥៨ ໃນຮັກລັບຈຸບັນ

ພຣະບາທສມເຕົຈພຣະປຣມທຣນຫາກູມືພລອດຸລຍເດືອນ ມີພຣະບຣນຣາຊໂອງກຣໂປຣດເກລຳ ១ ໃຫ້
ປຣກາສວ່າ

ໂດຍທີ່ເປັນການສມຄວງກຳຫນົດເບຕທີ່ດິນ ໃນທົ່ງທີ່ຕຳນລໂຄກສະບຬ້າ ອຳເກອນາໄໂຍງ ແລະຕຳນລຖຸ່ງຄ່າຍ
ຕຳນລເກະເປີຍະ ອຳເກອຍ່ານຕາຂາວ ຈັງຫວັດຕຽງ ໃຫ້ເປັນເບຕປົງປົງທີ່ດິນ

ອາສີຍໍານາຈາຕາມຄວາມໃນມາຕຣາ ២២១ ຂອງຮູ້ຮຣມນູ້ນູ່ແກ່ຮາຊານາຈັກຮ່າຍ ແລະມາຕຣາ ២៥
ວຣຄທິ່ງ ແກ່່ພຣະບັນລຸ້ມູ້ຕິກາປົງປົງທີ່ດິນເພື່ອເກຍຕຣກຣນ ພ.ສ. ២៥១៩ ຈຶ່ງທຽງພຣະກຣຸ່ານາໂປຣດເກລຳ ១
ໃຫ້ຕຣາພຣະຮາຈຸນີ້ກົດໄວ ດັ່ງຕ່ອໄປນີ້

ມາຕຣາ ១ ພຣະຮາຈຸນີ້ກົດໄວ ເນື້ອງວ່າ “ພຣະຮາຈຸນີ້ກົດກຳຫນົດເບຕທີ່ດິນ ໃນທົ່ງທີ່ຕຳນລ
ໂຄກສະບຬ້າ ອຳເກອນາໄໂຍງ ແລະຕຳນລຖຸ່ງຄ່າຍ ຕຳນລເກະເປີຍະ ອຳເກອຍ່ານຕາຂາວ ຈັງຫວັດຕຽງ ໃຫ້ເປັນ
ເບຕປົງປົງທີ່ດິນ ພ.ສ. ២៥៥៦”

ມາຕຣາ ២ ພຣະຮາຈຸນີ້ກົດໄວ ເນື້ອງວ່າໃຫ້ໃຫ້ບັນຄັບຕັ້ງແຕ່ວັນດັດຈາກວັນປະກາດໃນຮາຈກົງຈານແບກຍາ
ເປັນຕັ້ນໄປ

ມາຕຣາ ៣ ໃຫ້ທີ່ດີນໃນທົ່ວງທີ່ຕຳບລໂຄກສະບຬ້າ ອຳເກອນໄອຍງ ແລະ ຕຳບລຖຸ່ງຄ່າຍ ຕຳບລເກະເປີຍະ ອຳເກອຍ່ານຕາຂາວ ຈັງຫວັດຕຽນ ກາຍໃນແນວເບີຕາມແພນທີ່ທ້າຍພະພາຊກຄຸມຄູ່ກືນນີ້ ເປັນເບີຕປປົງປົງທີ່ດີນ

ມາຕຣາ ៤ ໃຫ້ຮູ້ມັນຕີ່ວ່າກາຮກຮຽນກະທຽບກະທຽບຄວັງ ຮູ້ມັນຕີ່ວ່າກາຮກຮຽນເກຍ່າຍົກແລະສ່າງຮຽນ ແລະຮູ້ມັນຕີ່ວ່າກາຮກຮຽນມາດໄທຢັກຍາກາຕາມພະພາຊກຄຸມຄູ່ກືນນີ້

ຜູ້ຮັບສັນອງພະບໍມຮາຍໃອງກາຮ
ພັນຕໍາຮວາງໂທ ທັກມີມ ຜິນວັຕຣ
ນາຍກົມມັນຕີ່

แผนที่ท้ายพระราชบัญญัคติ

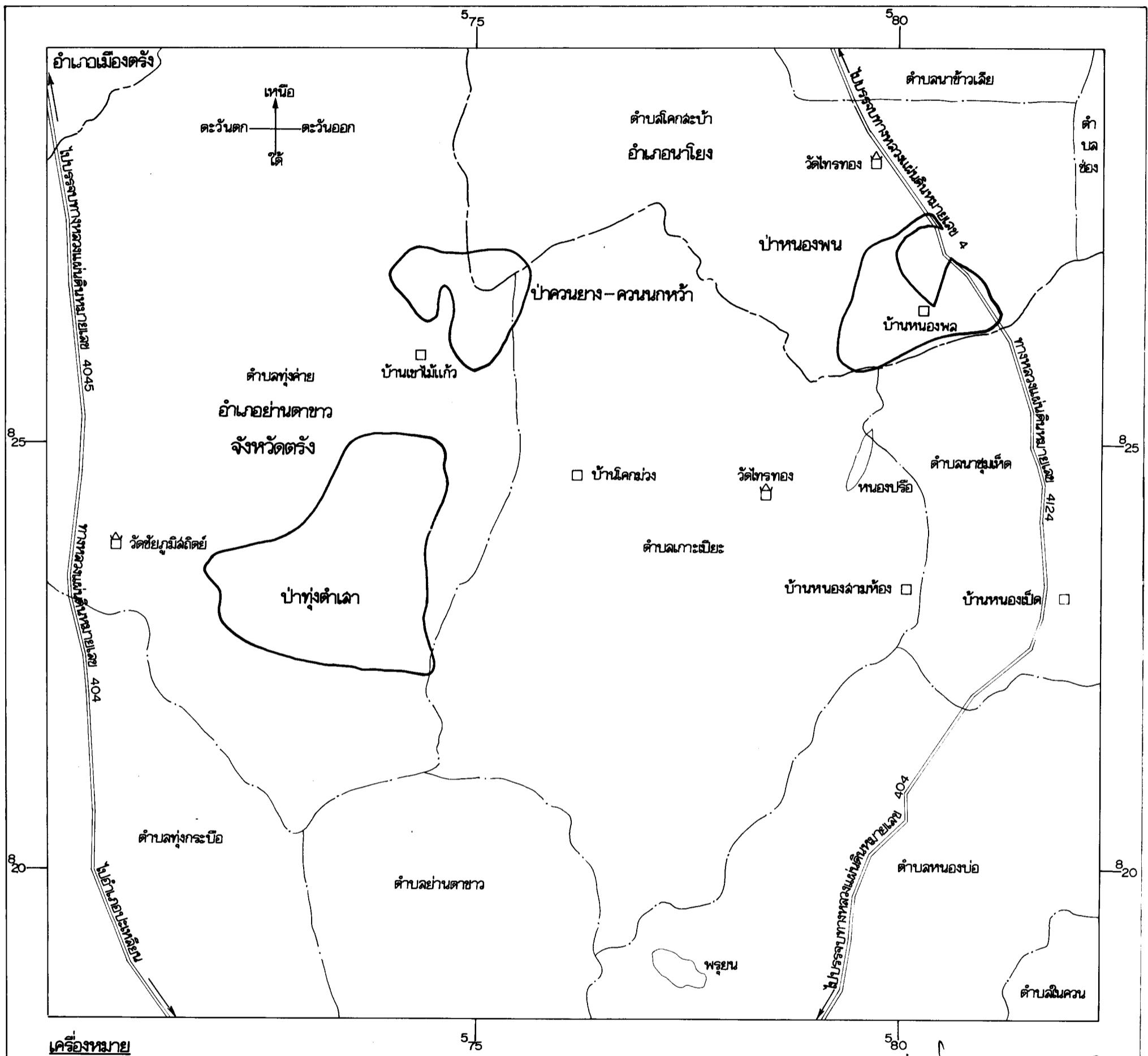
กำหนดเขตที่ดิน ในท้องที่ตำบลโคลงลีบ้า อำเภอโนนไทย และตำบลทุ่งค่าย ตำบลเกะเมย อำเภอป่าตอง จังหวัดตรัง

ให้เป็นเขตปฏิรูปที่ดิน

พ.ศ. 2546

มาตราส่วน 1 : 50,000

1 0 1 2 3 4 กิโลเมตร

เครื่องหมาย

แนวเขตปฏิรูปที่ดิน

เขตอำเภอ เขตบ้าน อำเภอ

เขตตำบล

ทางหลวง ถนน ซอย

อ่างเก็บน้ำ หนอง บึง

หมู่บ้าน บ้าน

วัด ศาสนสถาน

(นายพูลชัย ปัญญาธรรม)

ผู้อำนวยการกองจัดการบัญชีที่ดิน

(นายไฟพล ฤทธิ์รัตน์)

เลขานุการสำนักงานการบัญชีที่ดินเพื่อเกษตรกรรม

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้ คือ เนื่องจากในท้องที่ตำบลโคกสะบ้า อำเภอโยง และตำบลทุ่งค่าย ตำบลเกาะเปียะ อำเภอ yuan จังหวัดตรัง มีเกษตรกรผู้ไม่มีที่ดินประกอบเกษตรกรรม เป็นจำนวนมาก หรือมีที่ดินเล็กน้อยไม่เพียงพอแก่การครองชีพ หรือต้องเช่าที่ดินของผู้อื่นประกอบเกษตรกรรมอยู่ เป็นจำนวนมาก สมควรกำหนดเขตที่ดินในท้องที่ดังกล่าวให้เป็นเขตปฏิรูปที่ดิน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้